

Γειά σας και καλώς ήρθατε απόψε στη συγκέντρωσή μας, για να μετάσχουμε σε αυτόν τον διαλογισμό νέας σελήνης στο ζώδιο της Παρθένου, ένα ζώδιο που σχετίζεται με την γαλούχηση της πνευματικής ποιότητας στην ύλη. Μας λένε ότι δεν υπάρχει πιο σαφής ή πλέον κατάλληλος ορισμός για αυτό το ζώδιο από το «Ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης», καθώς η Παρθένος παρέχει ό,τι είναι αναγκαίο για την πνευματική, συναισθηματική και σωματική έκφραση της κρυμμένης αλλά πάντα παρούσας θειότητας. Τη γνωρίζουμε επίσης ως ένα ζώδιο που συνδέεται με τις οδύνες της γέννησης του πνευματικού, κάτι που μπορεί να διαπιστωθεί σε ολόκληρο τον κόσμο αυτή την περίοδο, με τις ζώνες σύγκρουσης που βλέπουμε σε τόσα πολλά μέρη και σε τόσους πολλούς τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας.

Ο ρόλος που διαδραματίζει η Παρθένος όσον αφορά την ενσωμάτωση του πνευματικού στοιχείου στο υλικό μπορεί ίσως να ιδωθεί στη στοχαστική σκέψη του Θωμά του Ακινάτη, ο οποίος υποστήριζε ότι «η μικρότερη γνώση που καθίσταται δυνατό να αποκτηθεί για τα ανώτερα πράγματα είναι προτιμότερη από την πιο βέβαιη γνώση για τα κατώτερα πράγματα».

Αυτό ανακαλεί στο νου μας τις αβεβαιότητες της διαβίωσης στον σημερινό μεταβαλλόμενο κόσμο και την ανάγκη να προσπαθούμε να σκεφτόμαστε με όρους πνευματικού νοήματος και σημασίας για τις κρίσεις που συμβαίνουν. Με αυτόν τον πιο ολιστικό τρόπο, αναπτύσσεται μια βαθύτερη κατανόηση των παγκόσμιων γεγονότων και καθίσταται δυνατή μια πιο διευρυμένη και ισορροπημένη άποψη. Οι περίοδοι μεγάλων αλλαγών οδηγούν σίγουρα όλο και περισσότερους ανθρώπους να εξετάζουν πιο βαθιά το νόημα που υπόκειται των εξωτερικών εμφανίσεων, καθώς το βάθος μιας κρίσης συχνά οδηγεί στην αναζήτηση ενός νέου τρόπου αντιμετώπισης του κόσμου.

Όλα αυτά μας οδηγούν στο ρόλο της συνείδησης και στη διαδικασία του εξωραϊσμού και εξαγνισμού της μορφής. Ο Ινδός φιλόσοφος Αουρομπίντο, αντιλαμβανόμενος την εξέλιξη από την άποψη της συνείδησης, σημείωνε τα εξής:

«Η Ζωή εξελίσσεται μέσα από την Ύλη. Ο Νους μέσα από τη Ζωή, επειδή ήδη εμπλέκονται εκεί. Ύλη είναι μια μορφή κρυμμένης Ζωής και Ζωή μια μορφή κρυμμένου Νου. Μήπως ο Νους δεν είναι μια μορφή και ένας πέπλος μιας ανώτερης δύναμης, του Πνεύματος που θα ήταν υπερβατικό στη φύση του; Η ύψιστη έφεση του ανθρώπου θα υποδείκνυε τότε μόνο τη σταδιακή αποκάλυψη του Πνεύματος μέσα του, την προετοιμασία για μια ανώτερη ζωή επί της γης».

Τα πέπλα της μάγια, της γοητείας και της πλάνης που αποκρύπτουν την πραγματικότητα έχουν δημιουργηθεί από τους ίδιους τους ανθρώπους μέσω επιθυμίας και ιδιοτέλειας, αλλά μέχρι ενός σημείου αποτελούν όλα μέρος της εξελικτικής διαδικασίας και ο άνθρωπος μαθαίνει μέσα από τον πόνο που πάντα προκαλεί η ιδιοτελής επιθυμία. Ζούμε, ωστόσο, σε

καιρούς όπου αυτά τα μαθήματα θα έπρεπε να έχουν ήδη γίνει κατανοητά, ενώ θα έπρεπε να παρατηρούμε μια σταθερή διάλυση των πέπλων της άγνοιας, καθώς και την αποκάλυψη της πνευματικής πραγματικότητας που εδώ και τόσο καιρό προσπαθεί να διαλάμψει. Ο Αουρομπίντο αναγνώρισε ότι πολλοί ήταν εκείνοι που επιχείρησαν να φτάσουν στον Θεό μέσω ενδότερης έφεσης· αυτό όμως που δεν επιτεύχθηκε ήταν κάποιος τρόπος ή μέθοδος για την ενσωμάτωση της πνευματικής ενέργειας με την οποία υπήρξε επαφή στην καθημερινή έκφραση ζωής του υλικού κόσμου. Η ολιστική γιόγκα του επικεντρώθηκε ακριβώς σε αυτή την κάθοδο της Ζωής ως τρόπου ενσωμάτωσης του πνεύματος στην καθημερινότητα.

Σε παγκόσμια κλίμακα, έχουμε απελπιστική ανάγκη να δούμε τη δύναμη των πνευματικών σφαιρών να κατέρχεται στη Γη για να φέρει ειρήνη σε κάθε διαμάχη που βιώνουμε. Κάποιοι από εσάς ίσως θυμάστε ότι το 1981 η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών υιοθέτησε ψήφισμα με το οποίο διακήρυττε ότι η ημέρα έναρξης της τακτικής συνόδου της, τον Σεπτέμβριο, «θα αφιερώνεται επίσημα και θα γιορτάζεται ως Διεθνής Ημέρα Ειρήνης και θα είναι αφιερωμένη στην ανάμνηση και την ενίσχυση των ιδανικών της ειρήνης τόσο εντός όσο και μεταξύ όλων των εθνών και των λαών». Από τότε, η *Διεθνής Ημέρα Ειρήνης* γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 21 Σεπτεμβρίου ως ημέρα παγκόσμιας εκεχειρίας και μη βίας, ένα κάλεσμα προς όλα τα έθνη και τους λαούς να τιμήσουν την παύση των εχθροπραξιών καθ' όλη τη διάρκεια της Ημέρας». Κλήθηκαν, επίσης, Κράτη Μέλη και ΜΚΟ να τιμήσουν την Ημέρα και να συνεργαστούν με τα Ηνωμένα Έθνη για την καθιέρωση παγκόσμιας εκεχειρίας σε όλες τις συγκρούσεις.

Όλο και περισσότεροι φιλειρηνικοί άνθρωποι αναγνωρίζουν ότι προτού εδραιωθεί η ειρήνη χρειάζεται να υπάρξουν ορθές ανθρώπινες σχέσεις και ορθές συνθήκες διαβίωσης. Αυτό προϋποθέτει την κατανόηση της φύσης της Αγάπης στην πραγματική της έννοια – να είμαστε φύλακες του αδελφού μας. Η μετάβαση προς την ειρήνη πρέπει να ενισχυθεί με τη συμμετοχή εκατομμυρίων ατόμων και ομάδων σε διαλογισμούς και προσευχές παντού στον κόσμο, για λογαριασμό όλων όσων συνεχίζουν να υφίστανται τον πόλεμο και τη βία. Με την πάροδο των ετών, μια αυξανόμενη αίσθηση ορθότητας, συμπόνιας και καλής θέλησης έχει αναζωπυρωθεί σε μια αληθινή δέσμη φωτός στα εσωτερικά πεδία. Είναι ένα φως που μπορεί και πρέπει να τροφοδοτείται και να ενεργοποιείται πολύ περισσότερο από την ενέργεια της Ειρήνης που ενοικεί στη Σαμπάλλα, το ύψιστο πλανητικό κέντρο. Αυτός είναι ο μόνος τόπος αληθινά ολόπλευρης ειρήνης. Μας λένε ότι η Ιεραρχία δεν είναι τόσο πολύ ένα κέντρο ειρήνης όσο μια δίνη δραστηριότητας με ενέργειες που τροφοδοτούνται τόσο από τη Σαμπάλλα όσο και από την Ανθρωπότητα. Από την οπτική του αληθινού εσωτερισμού, «η Σαμπάλλα είναι ένας τόπος "ήρεμης αποφασιστικότητας και ισορροπημένης ατάραχης θέλησης"».¹

Η ειρήνη είναι επομένως το αποτέλεσμα της πνευματικής βούλησης, που φέρει σθένος και δύναμη για την εξάλειψη όλων των εμποδίων που δυσχεραίνουν την πραγματοποίησή της. Ο Θιβετανός την όρισε ως «εδραιώση ορθών ανθρώπινων σχέσεων, σύνθετη επικοινωνία με την επακόλουθη συνεργασία της, ορθή αλληλεπίδραση μεταξύ των τριών πλανητικών

κέντρων και μια φωτισμένη, με αγάπη κατανόηση της θέλησης του Θεού καθώς επηρεάζει την ανθρωπότητα και εκτελεί τη θεία πρόθεση. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Χριστός, ο Οποίος εδραίωσε για πρώτη φορά στην πλανητική ιστορία μια επαφή ανάμεσα στην Ιεραρχία, την Ανθρωπότητα, τη Σαμπάλλα και το Πνεύμα της Ειρήνης στο δικό Του υψηλό τόπο ... κατόπιν εστίασε μέσα Του τις δύο κύριες θείες ιδιότητες και όψεις –θέληση και αγάπη (άτμα-βούδδι)– και εξαιτίας αυτού η συνείδησή Του έγινε εξωπλανητική όπως η συνείδηση του Κυρίου του Κόσμου και μπόρεσε τότε να προσεγγίσει κάποια ύψη επίγνωσης και να έρθει σε επαφή με κάποιους ηλιακούς Πράκτορες τους οποίους δεν είχε ποτέ πριν προσεγγίσει ο άνθρωπος. Αυτή η επίτευξη Του επέτρεψε να θέσει την ανθρωπότητα σε επαφή με το Πνεύμα της Ειρήνης».²

Μέχρι στιγμής, η πρώτη Ακτίνα της Θέλησης, που εκφράζεται ως η θέληση για το καλό, δεν έχει ακόμη ενεργοποιηθεί πλήρως στην ανθρωπότητα, πράγμα που θα συμβεί όταν το έργο της δεύτερης Ακτίνας της Αγάπης-Σοφίας φτάσει στο επόμενο κυκλικό σημείο κρίσης της. Τα σημεία κρίσης μιας ακτίνας θεωρούνται πάντα ενδεικτικά επιτυχίας και περιέχουν εντός τους την ποιότητα της χαράς. Η ανθρωπότητα θα είναι τότε πολύ περισσότερο απαλλαγμένη από το πνεύμα της χωριστικότητας και ένα μέτρο ειρήνης, ενότητας και συνεργασίας θα ρυθμίζει τις ανθρώπινες σχέσεις.

Καθώς προχωρούμε στον διαλογισμό μας, μπορούμε να διατηρήσουμε στο νου την ευθυγράμμιση των τριών πλανητικών κέντρων και να οραματιστούμε την ενέργεια από τη Σαμπάλλα, το Βασίλειο της Ειρήνης, να ρέει μέσα από εμάς και προς τα έξω στον κόσμο, ώστε να ενισχύσει τις ειρηνευτικές προσπάθειες κατά την Ημέρα Ειρήνης των Ηνωμένων Εθνών και να διατηρήσει ζωντανή τη σκεπτομορφή της ειρήνης στη διεθνή κοινότητα.

1. *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 314

2. *Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας*, σσ. 161-162